

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKÉ.

Szombat

236. szám.

Pest, december 16. 1848

Nem kell táblalíró politika.

Post december 16.

Azt minden ember tudja, hogy a reactio táborában két elem van egyesítve, melly egymást meg akarja csalni, melly egymásnak működését saját maga javára reméli felhasználhatni.

Ezen két elem a dynasticus német párt, s panszlávok, kik szívök mélyéből utálják a sárgafekele zászlót, melly a'att különben harcznak.

E két párt azon okos politikát követi, hogy hallgat, s egymással folyvást coquettirozik.

Azonban hasztalan akarunk szeget zsákba rejtetni, kiüti az magát előbb utóbb.

Itt ott a 'szabadelvű' szláv lapok, kezdenek már Windischgräcz kegyetlenségei ellenében szót emelni. Különösen azóta, hogy értésükre esett, hogy Bécs ostromlója tovább is német Auszriát óhajt.

Egy cseh lap szerint Jellacsich báró ujabbi czimei és hivatalai miatt nem igen látszik a hetedik égbe ragadtatva lenni.

Sőt minden arra mutat, hogy Jellacsich még nem gyújtott pipára az october 3-iki manifestummal, mellyben őt Ferdinand Magyarország korlátlan urává teszi.

A tótok azonban jól ismervén azon jogi szabályt, hogy a későbbi rendelkezés megsemmisíti a korábbit, bosszuságokban egy rettenetes desperatus segéd forráshoz folyamodnak.

Ezen desperatus forrás: a magyar corpus juris.

Azt állítják tudni illik, hogy a Nádor helytartói hivatal megürülte után Magyarországnak a bán a törvényes fő hivatalnokság.

Következöleg Magyarországnak oly hatalmat, minő Windischgräczé az örökös tartományok bár melly tisztviselője, vagy megbízottja sem gyakorolhat.

Ellenben a király Jellachichot Récsei Ádám törvényes ellenjegyzésével ellátott rendeletében már teljeshatalmu biztosnak régen kinevezte.

Magyarországnak tehát, ha törvényeit s ősi constitutioját meg akarja tartani, első teendője Windischgräcz kinevezése ellen protestálni, azután Jellachichot elfogadni, s e vitéz férfinak hódolni, s az országban található minden fegyveres csapatokat rendelkezése alá adni.

Igy okoskodnak a szlávok, kik utóljára, midőn látják, hogy a Windischgräcz győzedelme után szép menyországuk, a nagy Szlaviától, még messzebb esnek, mint a hogy eddig állottak, politicusabbnak hiszik, a magyar constitutio védelmére szegődni, gondolván, hogy a táblalíró nemzettel még is könnyebben tudnának boldogulni.

Nagyon nyakunkra nőtt ő kelmüknek az osztrákdinastia bécsi győzedelme.

Hatalmasan vakarni kell a tótoknak fejüket, midőn észreveszik, hogy saját vérökkel maguk ellen dolgoztak, s hogy a győzelem után, ha a szlávok, egy kis kézzel fogható jutalmat kívánnának kiontott vérökért, a dinastia őket nyilatkoztatná rebeliseknek, a midőn egyszermind egy lutheránus pap, óbester, még nem volna elég erős őket győzelemhez vezetni.

De hallják, magokat a tótokat beszélni.

„Ha Jellacsich jogait és méltóságát meg akarja tartani, akkor ő a horvát-slavon seregeket, a mint azok a magyar határra lépnek, továbbá Windischgräcz parancsnoksága alá nem engedheti oda. Nem is hozván elő azt, hogy e seregek Jellacsichon kívül más vezérnek nem engedelmeskednek.

Hogy illetén zavarok, s törvénytelenések ne történhessenek, egyre van szükség.

Arra, hogy Jellacsich jogai fentartassanak, hogy ő legyen tovább is Magyarország generallissimussa.

Minden más lépés törvénytelen, s a magyar alkotmány megtörése, s olyan, melly maga után kiszámíthatlan következtéseket vonhat.

A dinastia eddig törvényesen járt el, s azért, szent jogai mindenkitől tisztelve valának.

Iszonyu szerencsétlenség következne belőle, ha a dinastia ezen utról letérni próbálna.

Igy beszélnek a tótok.

Mi részünkről, midőn e sorokat leirtuk, minden szó után egy kérdő, vagy felkiáltó jelt tehetünk volna közbe.

Kiczifrázhattuk volna a leg kacskaringos közberikkantásokkal.

De mért tarkicsuk sorainkat. Ha tetszik tegye meg az olvasó maga a teendőket, csóválja fejét a mennyit tetszik, s válogassa meg saját szójárása szerént azon interjectiókat, mellyek leginkább illelenek oda.

A reggeli lapok, már közlötték az éjjel érkezett tudósítást, hogy Damianics ezredes december 12-dikén Alibunárt megtámadván, azt elfoglalta. Egy 6 fontos, egy 3 fontos ágyú, 8 mozsár, két löporkocsi, 300 fegyver, két szerb zászló, a mieink kezébe zsákmányul esvén.

A győzelem igen fontos. Tomasovác e szerint keletről, s a Beckereki tábor által nyugotról fenyegettetven, remélhetőleg, hasonlólag befogvétetni. S ekkor a Dunáig az egy Pancsován kívül, melly mint mondják; semmi erősítvényekkel sincs ellátva, minden itteni lázadás el van nyomva.

Nem állhatunk itt ellent egy személyünket illető hiuság kitörésének, a midőn dicsekedve emlitjük meg, hogy Damianics győzedelmes zászlója alatt, két testvérünk áll a sorban.

A dinastia kénytelen érezni azt, hogy Bécsnek oly hosszú időnkig ostromállapotba tartása senkinek a világon nagyon innyére nem lehet, módokon törli fejét, mint lehetne az ostromzárt valamely szép fogás mellett még tovább nyujtani. —

És isten megáldván a dynastiát a hunczfutásra jó ésszel, elkezdtek a swarzelb purgerek előtt mondogatni, hogy József császár az ostromállapotot meg akarja szüntetni.

Azonban jól kinézték előre, hogy kiknek mondanak illyesmit.

A swarzelbek tehát rögtön papirt vettek elő s alázatos aláírási íveket hordtak keringésbe, mellyben az ostromzár további fentartása kéretik.

Mondják, hogy hat-, tizenötkrajczáros uj banknota jár minden arbeiter számára, ki az ivet aláírja...

E szerint Bécs tovább is ostromállapotban marad.

A jólelkü dinastia pedig vállat vonit s azt mondja: Hja, mi meg akartuk az ostromot szüntetni, de ha a bécsiek aggódnak... ha ők is úgy akarják, mit tehetünk róla... mi mindenben igyekszünk hű alattvalóink kívánatát teljesíteni.

Mákvirágok.

Kivonat a Közlöny tegnapi számából.

Berzenczei beszédének essentiaja.

„Számolni jöttem örökre a nemzet előtt.“ — Ez vagy azt teszi, hogy a képviselő ur tökéletesen meggyőződve van, mikép rá többé semmit bizni nem fognak, vagy pedig, hogy — katonának áll s magát desperatiobul agyonlöveti.

„Tudtam én, hogy az erdélyi bölcspoliticához magam is szerencsétlenül hozzá tartoztam, és azt hittem, hogy Erdély politicája el van dölve és hogy a nép le van csendesedve.“

A bisserl dunkel, aber schön gesagt! Tehát azt hitte, hogy Erdély politicája el van dölve s tudta, hogy ő is ez eldölt politicához tartozott. Bizony mi nem csodálkozunk, hogy eldölt, miután a képviselő ur ahoz támaszkodott vagyis az támaszkodott a képviselő urra. —

„És nehéz volt a munka, mellyet elvállaltam!“ Bezzeg sajt! épen úgy mondja, mintha meg is öldotta volna.

„Erre nézve nagyon röviden szá-

molok, melyek a mesék keringenek. Tehát a számol röviden s még hozzá confusio. Helyesen, okos ember kevés szóból is ért.

„Számolok magamról, de számolni fogok másokról is... kik ellenem alacson rágalmatokat kezdtek terjeszteni.“ Summa summarum = 0.

Fölállítottam 1200 ifjút (hát igazán fölállította?) továbbá 1000 lovat szereztem, és 600 legényt szereltem fel. Vörösmarty Petikéje itt azt kérdeznék: „Hol van hát?“

Elmentem Kolosvárra, és ott azt mondták, hogy Kossuth respublikat akar, azért kíván magának tulajdon sereget teremteni. Ejnye, ejnye, tán még el is hitte, s azért nem adott Handgeldet azon 1200 ifjúnak, kiket fölállított.

Mindezt azon nagy conferentiában határozták el, mely délután 2 órától éjjelig tartott. De kár, hogy nem tudjuk, pénteken volt-e az a conferentia vagy vasárnap?

Azt elismerem, miként abban hibás vagyok (milly példátlan magabaszállás!) hogy nem adtam be számadásomat, de ha be is adtam volna, nem én tettem a költséget (die Folgerung ist richtig), azt az őrnagy urak tették, azonban a számadást olyanok kezelték, kiknek számadását nem fogadhattam el?

Es ist rein zum Todtlachen! tehát ha be is adta volna a számadást, azt olyanok kezelték, kiknek számadását nem fogadhatta el. Kinek van ez ellen kifogása? jelentse magát.

Tehát a számadással nem én, hanem ők tartoznak. Dehogy tartoznak, már hogy tartoznának? avagy nem voltak-e azon őrnagyoknak segédtsíjzeik, ezeknek ismét őrmestereik, és ezeknek káplárjaik, s tán ennek is szerelője; számoljon ez utolsó. Majd bizony attól kérjünk számot, kinek a pénzt közvetlenül adtuk. Quelle absurdité.

„De menjünk tovább.“ (Nem bánom, de hát hova?)

A székelyekre. (Soit!) Hozzá fogtam a munkához, s 5 helyen kezdtem el szervezni. Sapperment, hiszen ez egészen a la Philadelphia ment, ki Berlinből egyszerre öt kapun jött ki.

Ekkor a székelyek felírnak, hogy csináljanak valamit náluk is. Tehát minthogy a teljhatalmu k. biztos ur egyszerre öt helyen organisált, a székelyek felírtak, hogy csináljanak valamit náluk is. Auch gut.

Fölírt Csikszék is, hol 5000 embert lehetett volna kiállítani, és fegyver is volt, de nem kaptunk választ. Enyje, enyje az a válasz, ember is volt fegyver is volt tej — ah pardon — telyhatalom is volt, de az az átkozott válasz, az nem jött.

A generalcommandonak írtam, hogy adjon ágyút, port, de kinevetett. Már ezen nem csodálkozunk.

A panaszok jöttek, hogy tegyek valamit. Már, úgy segéljen, ezt is elhiszszük.

Mi kezdtük szervezni a serege-

ket (tehát itt már a 6-dik helyen) de már késő volt. ÁH. .H. .H. .h. .h. .

„Akkor itt a házban kimondatott a nagy szó, hogy melly ország magát nem tudja védeni, nem méltó, hogy éljen.“ Tehát ez Berzencei urnak nagy szó? Ugyan kérjük, miért nem mondta ezen véleményét elmenetele előtt?

„A székelynek nem volt fegyvere, nem löpő, nem volt ágyú s csak üres kézzel kellett mennie az ellenség ellen.“ Bizony nagy drágaság lehetett ott, hogy abból a 150 ezer forintból semmit se lehetett venni. Hát az a csiki 5000 ember és fegyver még mind a válaszra várt?

„Kedvem lett volna lefegyverezni a Vásárhelyre betört lengyeleket.“ Bizony nekünk is lenne illy kedvünk Schlikre nézve.

„Én mondom, hogy én vagyok a k. biztos, (s nem hittek ugy é? mindjárt gondoltuk,) hanem ha nekik (már a többi kormánybiztosoknak) máskép tetszik, isten neki.“ Beh istenes egy ember, eszem azt az imádságos kis száját.

„Levelem is jött fel, de sok nem jött fel.“ Bizonyosan ez utósófélekben voltak a legfontosabb és érdekesebb jelentések. — Kár értök!

„A marosvásárhelyi tanács felázad, hogy rettenetes dolog, mikép a pénztárt meg akarom nézni.“ Pedig — ugy é bár — nem volt miért? hisz a biztos pénztárnak sem lett semmi baja a megnézéstől.

Nem elég (dehogy elég). Gyilkolnak Erdélyben. (hear! hear!)

Kolosvár első agitált, az unio ellen, ez salvo praejudicio sanctum — igaz.

Kolosvár miatt nem lehetett székely sereget alkotni. De ez már nemig. z.

Ekkor tettem olyan lépést, melyért, ha a nemzet guillotine alá tesz is (dehogy teszi, dehogy teszi), isten neki (már a nemzetnek, vagy a guillotinának?) Azt mondtam, hogy a nemzet jöjjön össze, és határozzon.!!!!

És Agyagfalván össze gyűlt 80,000 ember a legnagyobb lelkesedéssel. Oh Agyagos lelkesedés!

Négy napig tanácskoztunk, de nem tudtunk mit határozni. A k. biztos ur vitte a szót, nem de?

Ház az első napokban egynehány urat felaggattam volna (saját teljhatalmu kezeivel?) bizonyára nem lett volna igy (hát mért nem aggatta fel a ki lelke van?) De én hatóságomon kívül nem akartam lépni (szép, tehát a hatóságon belüli maradás azt tette, hogy ide jöjünk? Áhá!)

Ha vádol valaki én vádolom Kolosvárt. Ez mindenestre jó mentség, s nem is kerül semmibe.

Díjt tettek fejemre, de ezek érzékeny dolgok, nem kívánok róluk szólni. Pedig már a zsebkendőt is elövetük. —

Adóssa nem vagyok a nemzetnek: Dehogy?

Nem jöttem azért, hogy itt üljek Pesten. Oh kérjük alásan, de már most csak legyen szerencsénk.

Elmentem Galiczia felé, azt hittem ágyuk vagynak ott. Oh igen, ugy szoktak azok heverni az utfélen, s a ki jókor felkél megtalálhatja őket.

És most újra kérem a képviselőházat, hogy felettem méltóztassék ítélni. Ugyan bizony hagyja el és ne sűrösse.

Egész történetek jöttek ki (a székeltségben,) mellyekben le van írva hosszasan Pestnek bevétele. Már kérem ez nem igaz (igazán?), mert saját szememmel látom (milly éles látás!)

Részemről az a hitem, hogy ha valakiről Erdélyben gondolhatják, hogy az ellenség nem akasztja fel, nekünk kell felakasztatnunk. Isten bizony, ebben majd csak nem egyetértünk.

Ez squelettje azon siralmas históriának, melyet Berzencei képviselő és telyhatalmu k. biztos ur, a sziveknek hangos dobogása, és a szemeknek folytonos rebegése közt a képviselőház december 13-án délelőtti 10 órakor kezdődött ülésében elmondott, s mellynek végeztével Besze János képviselő egy replica formát tartott, mellyben őt akasztás s egy nyuzás foglaltatott.

Egyébiránt a város nyugott volt, és semmi nyugtalanító jelek nem mutatkoztak, mit egyébiránt, mint halljuk csak a rendőrség azon erőlyességének köszönhetünk, miszerint az őröket megkezdte, a patrouilleokat megerősíté, s a katonaságnak a kaszárnyabani consignatióját is elintéztette. Némelylek azt állítják, hogy 11 óra tájban még is több boltok bezáratták, s a harminczad előtti ór magát elkialtotta.

Csernátoni.

Pétervárad!

Szerkező!

Hatalmas dráma játszatik Péterváradon, a várnak belsejében.

Őn ugyan sokat tud olyat, mi történik; de még sem tud mindent; azért vázolom a pétervárad drámát, hogy annyival többet tudjon; mert híjába, ma csak az az ember, ki vagy sokat tud, vagy semmit se tud; a közeputat czimerünkről ledorongolt korona elb. ricadirozta.

Pétervárad nagy vár. Benne az őrséget a Don Miguel nevű magyar gyalogság teszi. — Elöl rácz, hátul rácz, jobbról rácz, balról rácz, mindenütt csak rácz. Ennyit szemmel láthatnak vitézeink.

Azt pedig, mit füleikkel hallanak, s egy egy odatévedt magyar lapból olvashatnak, nem egyéb mint család jobbról, család balról, család felülről, család alulról.

Avagy csudálkozik e ön, hogy ennyi rácz, és ennyi család közepett vitéz Don Migueljeink nem kissé ütözkötenek meg a terjedni kezdett híren, miszerint a tisztikar Pétervárad os falain a schwarzgelb zászlót kitűzni elhatározta.

Ez kezdetben csak gyanu volt, és a legénység szuronyokra támaszkodva kezdett tanácskoz-

ni: hogy hát mi teendők legyenek a schwarczgelb zászlóval, és a schwarczgelb tisztekkel?

E tanácskozások közben Baumen mérnök-kari százados, utánna Balby zászlóalj parancsnok megszöknek. Világos! Ők schwarczgelbek voltak, s az előbbi gyanút erős hitté izmosíták.

Sőt maga a tisztikar gyűlésbe seregelvén össze, ünnepélyes protesztet szerkesztett a honvédelmi bizotmány azon rendelete ellen, mellyben a sorkatonaság honvéd címmel díszesítettik.

A pétervárad lekes őrség nem aludt, de nem is calculált, mint a feje lágyára pottyant erdélyi aristocrazia, hanem bajszot pederve gondolkodott, s ősi szokás szerint gyűlést tartott; — természetesen csak az altisztek, mert ezek bírják a nép bizodalját.

Az altisztek tehát a pétervárad rövid, de komoly gyűlésben felirást szerkesztének a honvédelmi bizotmányhoz, mellyben tisztikar iránti bizalmatlanságukat kijelentik, s az ellenei vádakát pontozzák.

E felírás csupán annyiból nem omnibus numeris absoluta, mert a néhány kiveendő derék tisztek sincsenek a beválás periodusából kiemelve, hanem mind rendes membrum gyanánt belértetvék.

Árulás! Ez olly közönséges szó napjainkban, hogy az ember akkor csudálkozik leginkább, ha ezzel legalább huszonnégyszer napjában nem találkozott. Egy altiszt az imént említett gyűlést is feljelenté az ezredesnek, ki is a felirat derék szerkesztőjét, Saller őrmestert becukátá.

Bezzeg meggyült mostan baja; mert a legénység egy akaratval elhatározá a bezáratott őrmester kiszabadítását; ezen factum deliberatumot, az ezredes megelőzendő, az egész ezredet a vár udvarára gyűjteté. Ide az őrségi szolgálatot tevők fegyveresen, a többi fegyver nélkül jelent meg. Az ezredes capacitál, informál, declarál; a legénység convincál, és demonstrál.

Az ezredes szükségesnek látja, Saller őrmester letartóztatását, egyéb iránt hajlandó őt a stokház helyett profusz lakkal megtisztelni; s ezt addig, míg felsőbb rendelés másként nem fog rendelkezni.

A legénység nem tágit, mindazt honárulónak nyilvánítja, ki Schaller igazságos ügyét el nem ismeri. Erre az ezredes haza parancsolja a fegyverteleneket, s ő szolgálatra a fegyvereseket.

A parancs rögtön, legnagyobb pontossággal teljesítve lön, mert a fegyveresek i ga z o d j helyett lábhoz eresztik fegyvereiket, s a fegyvertelenek pedig haza sietnek, s pár percz múlva, villogó szuronyok foglalák el a vár minden bejáratát, a fegyvertárt, a tüzér laktanyát, az ágyukat; s mind ezt a Don Miguelek, a lelkes magyar fiuk, kik inkább füleikből töltött káposztát hagynak sordotatni, mint Pétervárad várába hazaáruló elemet uralkodási hatalomra emelkedni.

Schaller szabadrá tétetett, az ingerültség lecsillapult, de nem az éberség; ők örködnek e zaklatott haza ama keleti kulcsán, ellenség abba csak a Don Miguelek holt tetemein át juthat.

Remélik, hogy a kormány, feliratukban kifejtett alapos panaszait figyelemre méltatván, olly intézkedéseket teend, hogy a legénység, nem lesz kénytelen, a külső ellenség mellett, egyszerűsmind a vár belső ellenségi ellen is örködni.

Egy kis elszállítás könnyít a bajon.

Egy csere pedig, vagy változtatás helyrehozna a bomlodozásnak indult fegyelmet is, melly katonáinknál annyira szükséges.

Muratáji.

Győr, dec. 12.

Szerkesztő!

Megyénk Péri kerülete megszűnt képviseltetni, mert Bay Antal követe e f. hó 3-án meghalt, ő egyike volt azoknak, kiknél a közügy iránti jó akarat, ugyan nem hiányzott, de a politiai téren érdemeket nem igen szerezhetett, mi leginkább folytonosan gyengélkedő egészségének tulajdonítható, különben mint közpolgár; és megyei tisztviselő, ritka jóságáért közszeretben, és tiszteletben álló egyén volt. Ő a követségre nem is vágyott soha, vál szításakor Kozma Imre barátunkat ajánlá mindenütt, azonban, a választók ezen ajánlatát szerénységnek vélvén, annyira törtek reá, hogy utóbb kívánságoknak engedni kénytelenített.

És most Péri kerület választó polgártársaim! ha még az elhunyt emléke él bennetek, és végső akaratja iránt némü pietással viseltetek, nem róvhatjátok le különben adótokat, s nem mutathatjátok ki jobban végső tiszteleteteket, mint ha az általa már életben ajánlott Kozma Imrét, egy lélekkel képviselőtöknek megválasztjátok.

Ő különben is a népnek valódi embere, a jelenkorszak szellemét igen fel tudja fogni, egy szóval legnagyobb democrata, millyenre a folyó országgyűlésen leginkább szükség van: igaz ugyan, hogy a papoknak, vagy is akarám mondani elavult gondolkodás módjuknak, és némelly tetteiknek nem barátja, de azért, a mi illendő, és igazságos ezeknek is megadja; tudja ő azt nagyon jól, hogy a kisebb papságnak nagy hatása lehetne a nép felvilágosítására, azért ezeknek érdemeit, a mennyiben vannak, mindig elősmeri, s ha valaha a papi jó-zágról említést tett, ezt a főpapságról értette, mert látta, hogy ezek, a nép tanításában legkevesebb részt vesznek; ellenben kívánja, hogy a kisebb clerus, ne csak a f. évi XIII-dik t. cz. által eltörölt papi tizedből származott törvényszerű kárpótlását minél előbb megkapja, hanem mint status hivatalnokok, javított aránylagos fizetést is, az álladalomtól nyerjenek, „suum cuique“ mit, ha őket elideginiteni nem akarjuk, és közre munkálásukat igényeljük? minél előbb eszközölni szükséges, különösen az említett törvényt végrehajtatlannal hagyni, soká nem lehet, mert az abban ajánlott kárpótlás, t. i a törölt tizednek mindég a helybeli lelkeszt illető tizenhatod része számtalanoknál a jövedelem nagyrésztét tette; azért csak legyünk igazságosak. —

A feldunai táborból, kisebb csatározásokról naponként jönnek hozzánk hírek, a tél jó formán illenekkel fog eltelni; — Görgei főparancsnok tegnapi köztünk mulatott, de már este 9 órakor ismét Posonyba utazott, rövid, és a kérdésekre illő feleleteiből az lehetett kivenni, hogy feldunai részen, eldöntő csata nem lssz, az ellenség kisebb nyugtalanításokkal meg elégszik, ezekkel akar bennünket foglalkoztatni, mi alatt ő nagyobb

készületeket tesz, azért a készületekben késedelmeskedni nekünk sem szabad, a napokban Lajta falu az ellenség által megrohantván, a lakosság egyrésze, a kölcsönös lövöldözéseket kikerülendő, Austriába menekült, utóbb, az ellenség határunkból kiszorítottván, most általuk a szegény helységi lakosok vissza nem eresztetnek.

Honvéd ujonczainkból ismét egy zászlóalj megalakítván, a holnap tartandó zászlószentelés után, azonnal másnap, mindenkép felszerelve, Posonyba induland. — Az 1-ső számú huszár ezred is, ma érkezett városunkba, a német legio pedig, ma hagyja el azt. —

Tófalvi Gáspár.

A superflua cautio non nocet-féle elv ugyan kudarcot vallott Árokszálláson.

Hogy hogy? Halljuk!

F. hó 3-kán esteli 9 órakor 8 szekér áll be a vendégfogadó udvarára: 3 három fontos ágyú, 1956 gyalogsági fegyver, 400 huszár karabin, 600 3 fontos golyó s ugyan annyi töltés, 30,100 éles puskatöltés, sok kartácstöltés, s több effélével terhelten.

Az egész kíséret pedig egy németajku öreg személyben özpontosul.

Egy ott borozgató Lehelcsapatbeli tizedes ezt észreveszi, s bejelenti.

A nemzetőrség azonnal örködésre szállítatik, s örül a csempészetnek hitt szállítmány lefoglalhatásán.

A kíséző személy irományai megvizsgáltatnak, mik között (botrány!) csak egy — a kiadató parancs — van magyar nyelven, a többi német. —

S mi természetesebb, mint az: hogy a kíséző öreget azonnal honesta, secreta tamen custodia alá kellett tenni, míg a honvédelmi bizotmánytól, hova a tudósítás az irományokkal együtt elküldetett, felelet nem érkezik.

Az irományok egyikén több helyütt olvasható: „k. k. Artillerie gut.“

A felelet megis érkezett, tudatván: hogy a szállítmány Debreczen városa számára küldetik, s azonnal útnak eresztetőd.

Tanuság: s illetőleg figyelmeztetés: ha ezután valamely város vagy megye fegyvereket kap, s kereskedő által akarja szállíttatni, legalább állomásonként nemzetörökét kérjen kíséretre, különben meg fog történni, a mi ez esetben is megtörtént, hogy az ilyen késleltetések által azok leendnek kényszerülve kárt tenni a hazának, a kik legnagyobb jóakarói.

Vác dec. 10-én 1848.

Szerkesztő!

Erdekes lapjában egy levél közötetik Bajáról. Hosszas bevezetésben sokat beszél azon gyengédségről, mellyel egyik nem a másiknak tartozik, azonban figyelmeztetnem kell az irónót, hogy egészen kifelejté azon gyöngédséget, melyet nő nőtől igényelhet, és magát a váczi nők fölött a legkimélettebb itélet kimondására fel-

jogosítva gondolja, a nélkül, hogy a Kossuth hirlapjában foglalt vádnak alaposságát tudná.

Én, ki a váci nők működését igen jól tudom, kötelességemnek ismerem nyugott öntudattal, és minden részrehajlás nélkül felszólalni, és a Kossuth hirlapjában közölt vádat alapatlannak, és elhamarkodottnak nyilvánítani. A tisztelt közlő Pesten a rendőri hivatalnál levén, a váci nőket elég hibásan onnan gondolta elítélendőeknek, mert tőlök a hivatalban még semmi sem nyugtatványoztatott, azzal pedig éppen nem volt értesülve, hogy a váci szörény nők, a nélkül, hogy híresztelgették volna, már régen működtek egymást viszonyosan felszólítván, és buzdítván, hogy tehetsége szerént kiki iparkodjék szeretett hazájának tartozó szent kötelességét teljesíteni. És e felszólítást kívánt eredmény követnie; mert ha nem kérkedhetünk is, hogy az áldozatnál az elsők valánk, de nem is vagyunk utolsók azok sorában, kik áthatva a honleány leghőbb buzgalmatól, örömmel foglalkozunk azon, bár csekély hatáskörben, melyet a vésszel fenyegetett hon, jelen szomorú állapota nekünk kiszabott. Igenis, ismételve mondom, örömmel készítünk mindeneiket a nemzet legdrágább kincséért, a szabadságért küzdő vitéz honvédeink számára.

Az alaptalan, és méltatlan vád sokkal érzékenyebben sújt, azért a váci nők buzgó munkálkodására hivatkozva, mély fájdalommal jelentem rosszalásomat azon sem nem váci, sem nem pécsi nőnek, ki alptalan monda uton indulva; néhány szépen hangzó phrasisból ítélve a legérzékenyebben sért és gúnytárgyává akar tenni bennünket, holott még mi serényen, de egyszersmind szerényen működünk, azon gondolat ébred bennünk, hogy azon nő szálkát kezes mások szemében, holott a magáiban talán gerendát is találhatott volna.

Egy váci nő.

A váci hölgyekért.

Midőn hölgyek felett ítélünk, kell, hogy igen megfontoljuk ítéletünk alapokait. Kell, hogy a nőnem iránti gyöngédség és lovagiasság kötelességeit lábbal ne tapodjuk össze. És annál vigyázóbbaknak kell lennünk, midőn nők ellenében váddal lépünk fel.

A váci nők felett Kossuth lapjában D. M. és ennek folytán e lapokban egy se nem pécsi, se nem váci hölgy által hozott ítélet a milly alptalan, olly botrányos is.

Mind azon állításokat és részben tényeket,

mellyek azok által felhozattak, rágalomnak kell nyilvánítanom.

A váci hölgyek a közügy iránti lelkesedésben és semleges részvétben soha senkinek sem álltak utánna. Számos adatokat hozhatnék fel, melyekkel a nyomor, szegénység és közczélok iránti buzgó részvétüket tanúsították. Őket, uraim, nem kell összekeverni más nembeli lakosokkal.

És a honvédek iránti segélyezés sem talált köreikben hideg, szűkkeblű részvétre. — A Martius 15-diki levél azt teszi fel, hogy D. M. lovagiatlan levele előtt már hihetőleg felszólítottak is. Ez pusztá koholmányra épült hit volt. Mert felszólítás nem történt.

De történt igen is az, hogy már D. M. felszólítása előtt is számos házakban megkezdtek a készülétek, hogy a kedves hon iránti kötelességeknek a hölgyek is megfeleljenek. És bizonyosan nem fognak hátramaradni e legszentebb hivatás terén sem. Mint nem maradtak hátra más közczélok előmozdításán sem.

Ha pedig működéseiket D. M.-nek vagy bárkinek másnak, ki nem kürtölik, nem annak jele, hogy mitsem tesznek a hon oltárára, hanem jele annak, hogy nem kérkednek, és hogy D. M. igen keveset tud.

Ugyanaz.

H I R D E T É S E K.

Egy 2 mutatis, 6 1/2 octávás, jó készületű, tiszta hangu zongora kerestetik. Az eladni szándékozó, jelentse magát e lapok kiadó hivatalában.

Előfizetés

„A Munkások ujságára,“

A „Munkások ujsága“ jövő 1849-ik évben is mostani alakjában folytattatik. Félévi előfizetés 2 fr. 24 kr. ezüst pénzben itt helyben valamint vidéken is. Megjelenik minden héten háromszor fél fél íven. Előfizethetni vidéken minden postán, helyben csak a kiadó **Lukács László**-nál a „Marcius tizenötödike“ című ujság hivatalában, országuton (Kunewalder házban) a muzeum szomszédságában.

A legjobb fog por

szeplővíz, és tyukszem-irtószer folyvást kapható — Löllbach nagyhid utcai boltjában.

A legjobb Hajnövesztő és hajvészt gátló kenet:

Úgy a szőke, pirók és ősz hajat, barkót és szakált sötétre színező miséggel is, újra készíltve kapható. Pesten: Nádorutza. Sz. 208. A hátsó 1-ső emeletben sz. 12. köcsögje 1 és 2. pf.

Magyar központi vasút

Naponkinti indulások 1848-dik november 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 7 óra. személyvonat délut. 1 óra.

„ „ Szolnokból Pestre. Személyvonat reggeli 7 óra

„ „ 15 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra

„ „ 15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 7 óra 30 percz

„ „ délután 3 „

Vácra Pestre reggel 9 „

A magyar középponti vasút igazgatósága által.

Nemzeti Színház.

Pest, szombat, december 16-kán. 1848.

Reina János jutalomjátékaul:

Először:

K É T A L T I S Z T.

Opera 2 felvonásban. Irta Romani, zenéjét Mazzucato.

Személyek:

Ippolito, őrmester francia szerezredben	—	Farkas K.
Roberto, másik őrmester, Ippolito barátja	—	Reina.
Morazzi, őrnagysegéd ugyan azon ezredben	—	Köszeghi
Mezzagambra, rokkant tizedes, a fogoly katonák őre	—	Benza
Gustávo, fiatal tengerész	—	Bognár.
Loretta, Mezzagambra unokahuga, Roberto jegyese	—	Hollósi K.
Zsófia, Ippolito neje	—	Hubenainé
Ballavitta, játékos	—	Mezei.

Katonák. Parasztok. Parasztnők. Rózsasziget lakói. Tengerészek. Történethely: részint Port-Vendre vára, Frank és Spanyol hon szélén, részint Rózsaszigeten, a nevezett vár közelében.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László Országut, Kunewalder-ház.